

Ansel Adams

ίσως ο μεγαλύτερος φωτογράφος τοπίων

Πηγές:

- <http://www.dpgr.gr/forum/index.php?topic=4209.0>
- <http://www.andzer.gr/index.php/suggestions/markings/421-ansel-adams>
- <http://photothessaloniki.ning.com/forum/topics/zonikh-o-shustema>
- <http://www.rivellis.gr/el/seminaria/255-fwtometrhsh>
- <http://www.rivellis.gr/el/arthra-kai-keimena-tou-platona-rivelli/187-ena-wraio-topio-h-mia-shmantiki-fwtografia>
- <https://expertphotography.com/10-photography-lessons-from-ansel-adams/>
- <http://www.dreamideamachine.com/?p=146>

Είπε:

- “There are no rules for good photographs, there are only good photographs.”

Ο Bresson για τον Adams:

- “The world is falling to pieces and all Adams and Weston photograph is rocks and trees”.

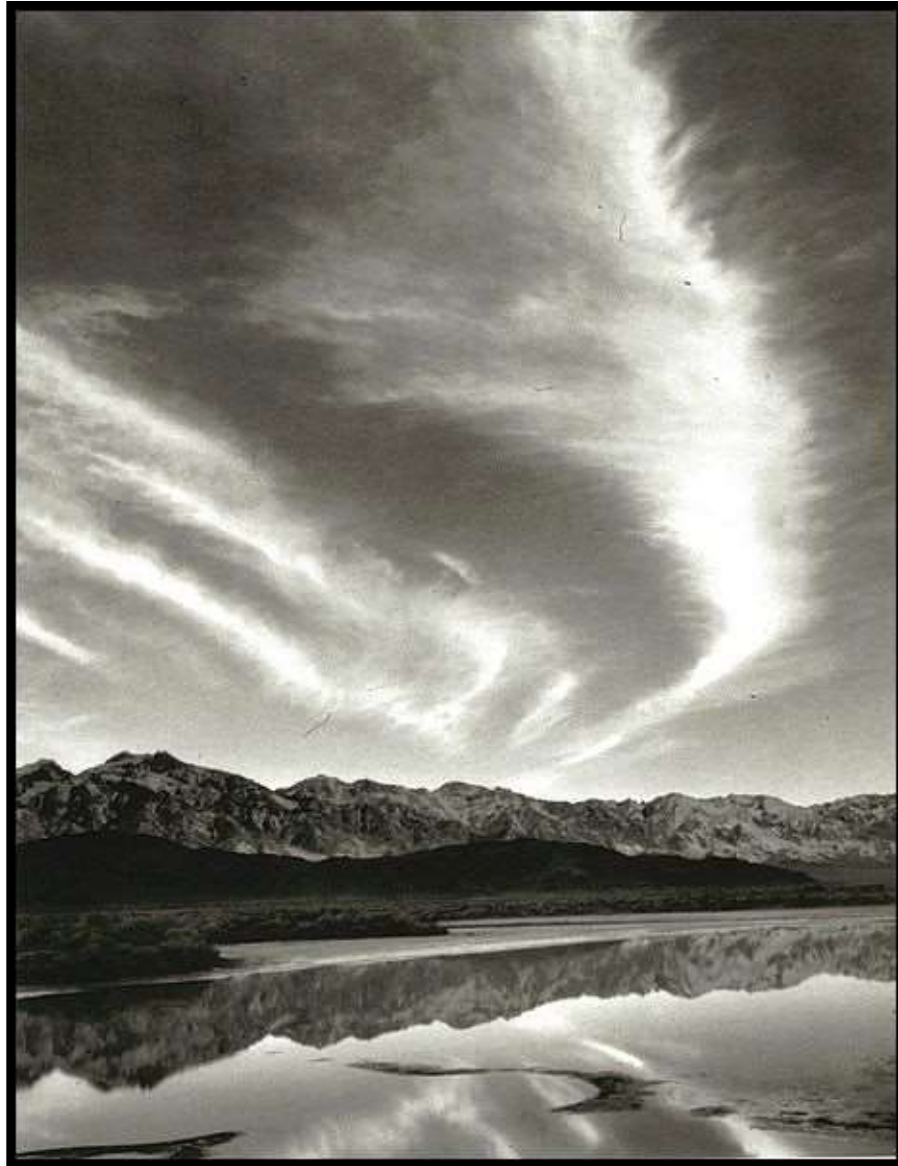
Ας δούμε μερικές φωτογραφίες του...

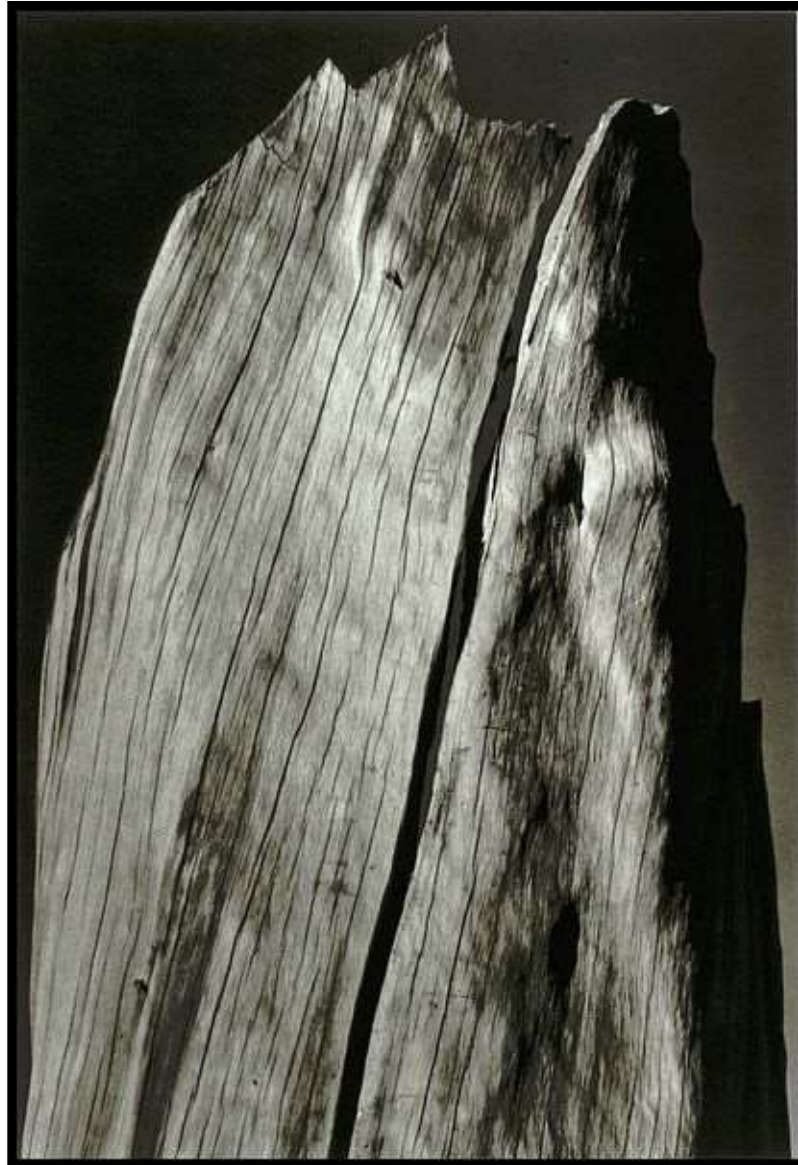

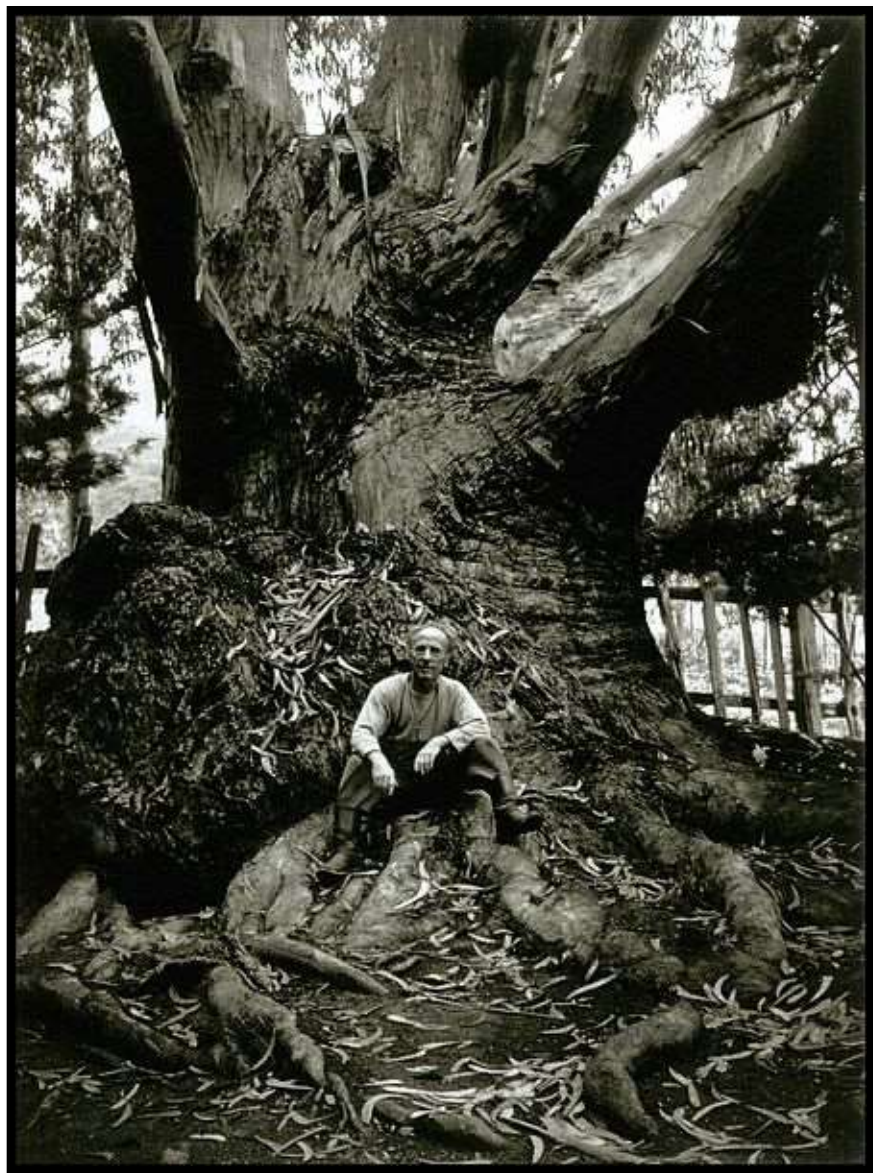

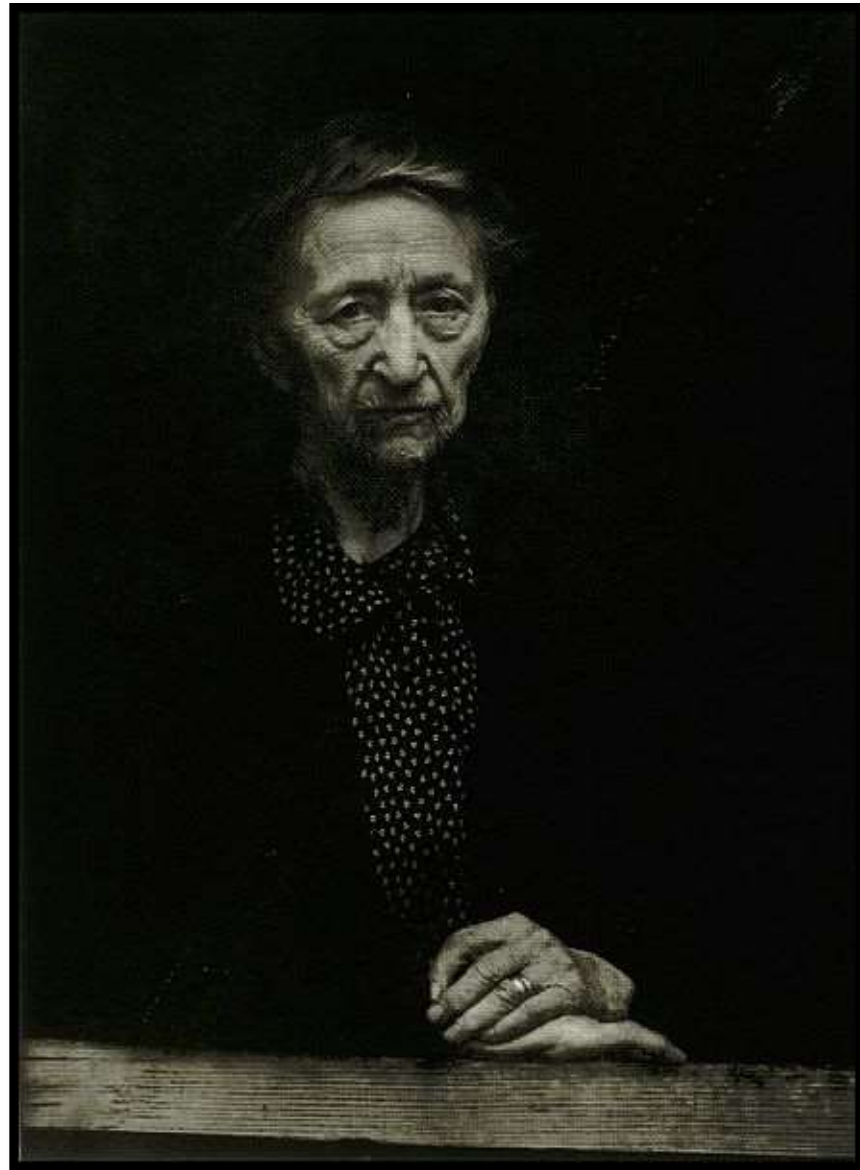

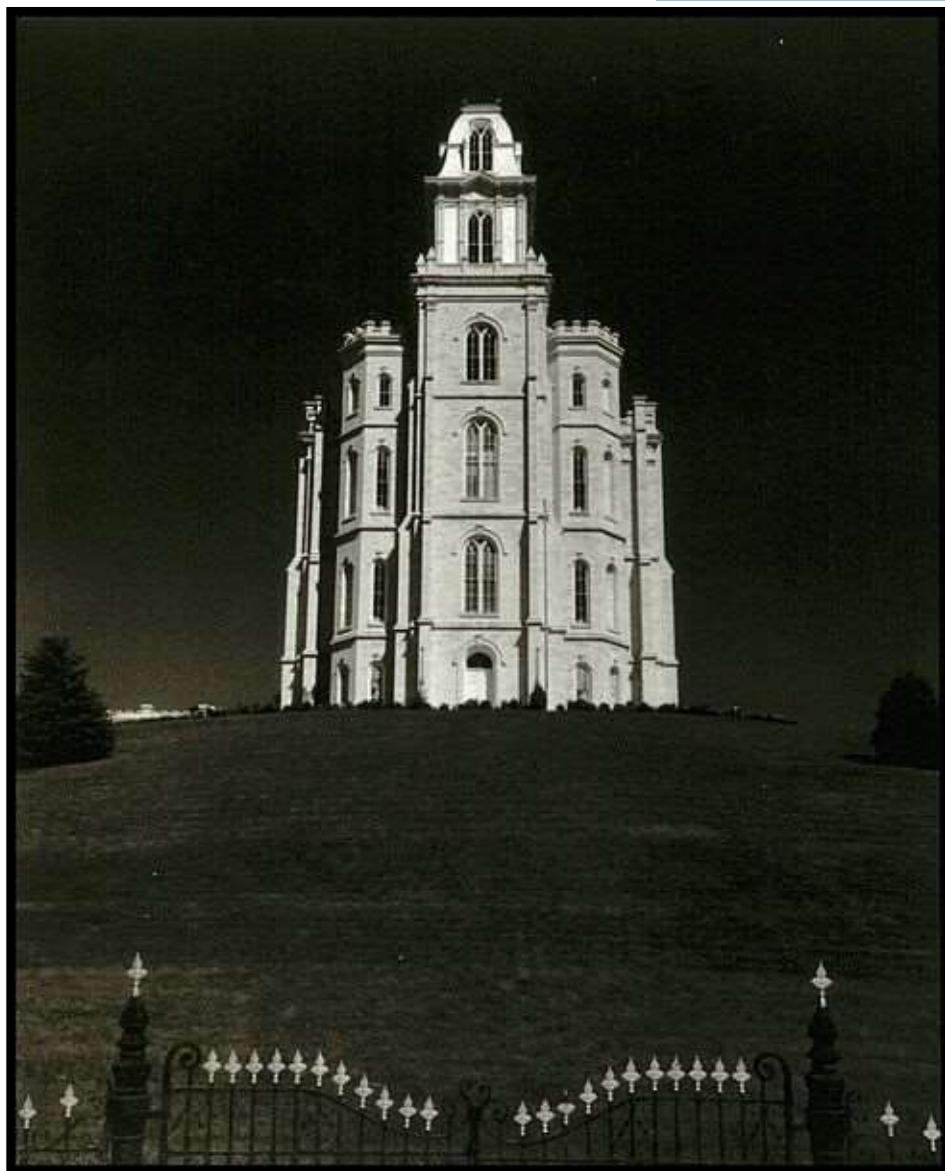

Ο Άνσελ Άνταμς

(*Ansel Adams*, 20 Φεβρουαρίου 1902 - 22 Απριλίου 1984)

ήταν ένας από τους σημαντικότερους φωτογράφους του 20ού αιώνα, περισσότερο γνωστός για τις ασπρόμαυρες φωτογραφίες τοπίων και εθνικών πάρκων των ΗΠΑ.

Υπήρξε επίσης συγγραφέας βιβλίων με θέμα τη φωτογραφία, με κυριότερη την τριλογία τεχνικών εγχειριδίων **The Camera**, **The Negative** και **The Print**.

Μαζί με τον Φρεντ Άρτσερ, θεωρείται ο "πατέρας" του **ζωνικού συστήματος**.

Η ικανότητα του να καταγράφει τη φύση υπήρξε μοναδική.

Σ' αυτόν ανήκει άλλωστε ο ορισμός «**Μνημειακή φωτογράφιση φύσης**»

Αυτό ακριβώς έκανε ο Adams. Να φωτογραφίζει τα τοπία ως μνημεία.

Από μικρός ενδιαφέρθηκε για την μουσική και το πιάνο και σαν όνειρο είχε να γίνει επαγγελματίας μουσικός , μέχρι που το 1916 φωτογράφησε την Yosemite Valley. Μελέτησε φωτογραφία δίπλα σε έναν επαγγελματία εκτυπωτή, γεγονός που επηρέασε σημαντικά την μετέπειτα προσήλωση του στον πικτοραλισμό (την επιζήτηση της τελειότητας με απλά λόγια). Από το 1916 και έπειτα επέστρεφε κάθε καλοκαίρι στην κοιλάδα Yosemite όπου αναρριχώμενος και περιπλανώμενος φωτογράφιζε. Το 1927 παρουσίασε το πρώτο portfolio με τίτλο : Parmelian Prints of the High Sierras

Ξεκίνησε με μια απλή ιδέα – την
καταγραφή της φύσης – και την έφτασε
στο υψηλότερο σημείο που μπορούσε.
Αφιέρωσε τη ζωή του στο μνημείο που
λέγεται φύση.

Και εδώ που τα λέμε , η φωτογραφία της
φύσης είναι η δυσκολότερη και ας λέμε
πως είναι εύκολη. Πως να λειτουργήσεις
αφαιρετικά απέναντι στο μεγαλείο της;
Πως να «περάσεις» στον θεατή τους
ήχους, τις μυρωδιές , τον καθαρό αέρα που
αναπνέεις και όλα αυτά που σε
συγκλονίζουν μπροστά από ένα μνημείο
της φύσης;

Οι φωτογραφίες του Adams είναι απογοητευτικές όταν τις αναπαράγεις σε ένα ευτελές μέσο όπως είναι η οθόνη μας. **Είναι όμως τεχνικά αδύνατο να καταφέρεις να μεταδώσεις τη μαγεία που εκπέμπουν τα τυπώματα του A. Adams.**

Και εδώ ακριβώς βρίσκονται οι ενστάσεις που διατυπώνουν οι επικριτές του μεγάλου φωτογράφου.

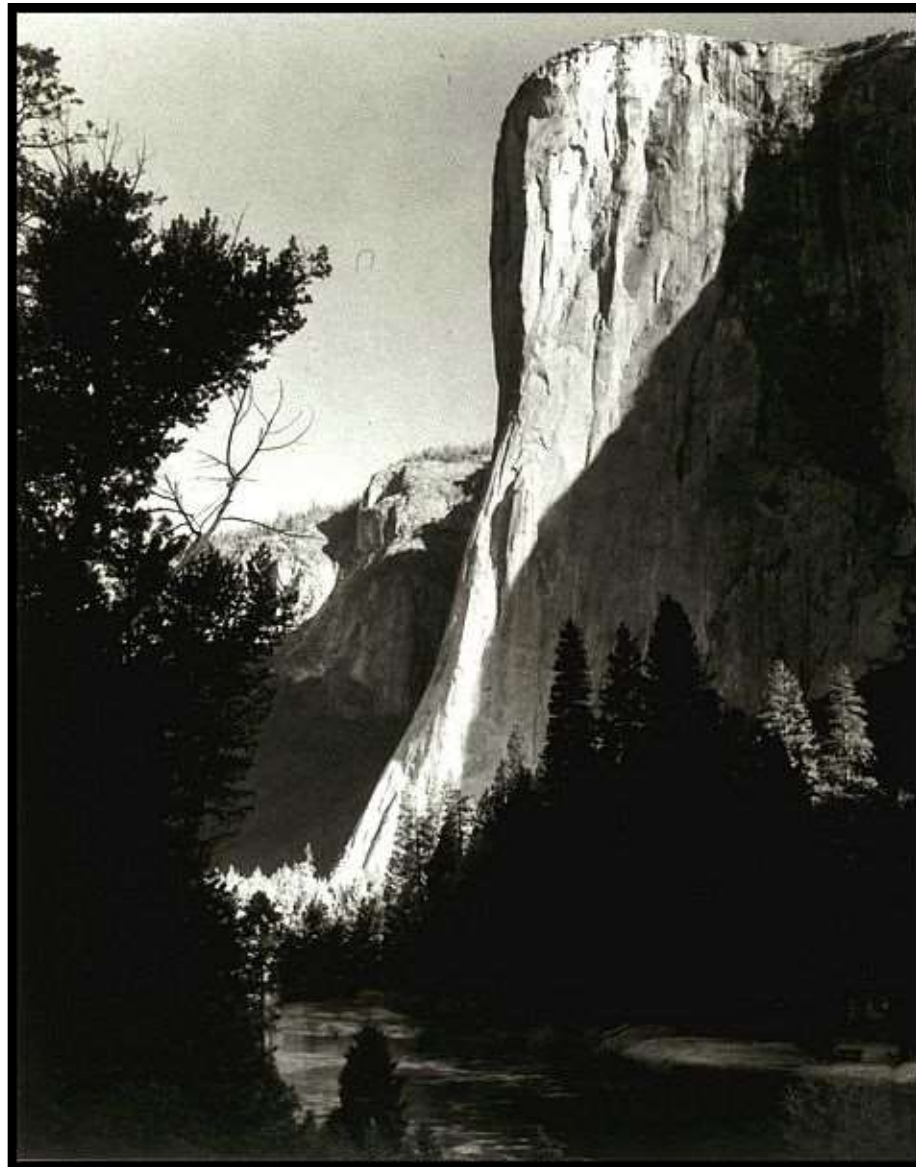
Ο μεγάλος φωτογράφος αντέταξε μια «τελειότητα» στο «περιεχόμενο» των φωτογράφων της γενιάς του. Δεν το έκανε κατά λάθος, αυτή ήταν η θέση του.

Προσπάθησε να «γεμίσει» τις φωτογραφίες του με το μεγαλείο της φύσης.

**Σημειώσεις του Μάνου
Λυκάκη στο www.dpgr.gr**

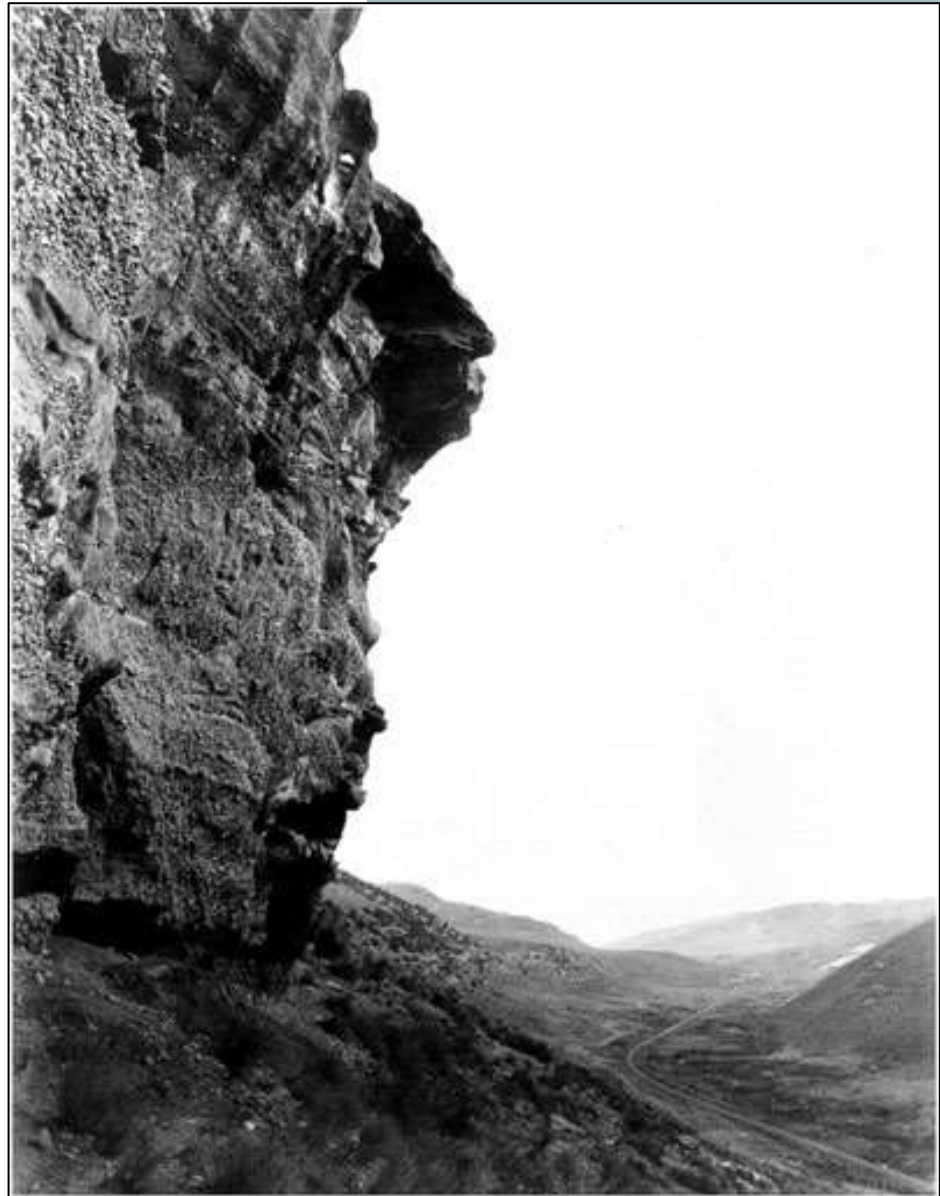
Ένα ωραίο τοπίο ή μια σημαντική φωτογραφία;

του Πλάτωνα Ριβέλλη

τού Ansel Adams

του Carleton Watkins

Η μία, τού Ansel Adams, επιχειρεί να αποδώσει με τίμιο και ειλικρινή τρόπο το μεγαλειώδες ορεινό τοπίο, έτσι όπως ένας φυσιολάτρης το έχει αντικρίσει πολλές φορές, προκαλώντας αναπολήσεις και θαυμασμό. Η άλλη φωτογραφία, τού παλαιότερου Carleton Watkins, τον οποίο ο Ansel Adams θεωρούσε πνευματικό του δάσκαλο, ανασυνθέτει ένα νέο τοπίο με τα στοιχεία τού πραγματικού και δίνει με εντυπωσιακή ευφυΐα αντίστοιχη σημασία στον ουρανό και στα βράχια σαν όγκους (και όχι τόσο σαν στοιχεία της φύσης). Προχωράει μάλιστα το τόλμημα μέχρι τού σημείου όπου η φωτογραφία περιπαίζει ακόμα και τη σχέση οριζόντιας και κάθετης πλευράς. Ακόμα και αν ήταν έγχρωμη, η υπέρβαση της πραγματικότητας θα ήταν φανερή. Γεγονός είναι βέβαια ότι αν κάποιος ενδιαφέρεται πρωτίστως για την απόδοση της φύσης ως ενός πολύτιμου αντικειμένου, θα προτιμήσει την εκδοχή Adams. Αν πάλι ενδιαφέρεται κυρίως για την ικανότητα τού φωτογραφικού μέσου και την ιδιοφυΐα τού δημιουργού να **μεταμορφώνουν πνευματικά τα ερεθίσματα των αισθήσεων**, τότε θα προτιμήσει την εκδοχή Watkins.

Σε κάθε φωτογραφία υπάρχουν πάντα δύο
άνθρωποι. Ο φωτογράφος και ο θεατής!
Ansel Adams